

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 22. listopada 1900.

Treść: *M* 195. Rozporządzenie, dotyczące się cennika lekarstw na rok 1901.

195.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. listopada 1900,

tyczące się cennika lekarstw na rok 1901.

Od dnia 1. stycznia 1901 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1901 do farmakopei austriackiej z r. 1889, uzupełnionej dodatkami z r. 1900“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony w walucie koronowej na podstawie najświeższych cenników materiałów aptecznych.

Od dnia 1. stycznia 1901 uchyla się rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 241, tyczące się austriackiego cennika lekarstw na rok 1900 i wydaje się na jego miejsce następujące postanowienia:

§. 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze, chirurdzy i weterynarze upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw nabywającego mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1901 i zaopatrzyć się w drukowany jego egzemplarz.

§. 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889,

Dz. u. p. Nr. 107 i umieszczonych na czele VII. wydania farmakopei austriackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§. 3.

Te przedmioty lecznicze, których wydawanie podlega ograniczeniu na mocy osobnych przepisów, i które — o ile należą do aptecznych — uwidocznione są w cenniku lekarstw, jakoteż w farmakopei wpadającym w oczy (tłustem) pismem *) a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei i dodatku do niej, mogą aptekarze wtedy tylko wydawać, gdy są podług przepisu przez upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza zapisane.

Wyjmują się w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884, Dz. u. p. Nr. 131, kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedziany, o ile płyny te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz tylko jako środki odwietrzające, w którym to jednak razie sygnatura naczynia opatrzona być ma wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odwietrzenia“, tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia“ przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej jak 20 proc. wszystkij mieszaniuy.

§. 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazań recepty lekarskiej we wszystkich szczegółach.

*) Zamiast oznaczania ich krzyżykiem dawniej używanym.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są największe ilości środków lekarskich, w tablicy III wydania VII. farmakopei austriackiej z roku 1889 i Dodatku przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w receptcie ordynowanych, jeżeli środki te znajdują się w tablicy dawek największych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

Przy wydawaniu proszków w dawkach wystrzegać się należy ze względów zdrowotnych rozwierania torebek papierowych za pomocą dmuchania ustami.

§. 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

Na każdej receptcie powinien z reguły sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły te powinny być dopisane w aptecce. Jeżeli osoba przychodząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydaniu lekarstwa. *)

§. 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wyrażonej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na receptcie formułę „*ne repetatur*“ i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą „*ne repetatur*“ nie jest dozwolone.

§. 7.

Wydawanie lekarstw na kopie recept i kopiowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy,

*) Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 19. stycznia 1890, l. 1169 przypomniano, że przy przestrzeganiu tego postanowienia, mającego na celu zapobieganie zamianie lekarstw i innym niewłaściwościom, nie można zaniedbywać ciężącego na każdym aptekarzu obowiązku najzupełniejszego zamilczenia i jak największej wyrozumiałości dla publiczności.

jeżeli pewne okoliczności skopiowania wymagają np. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń itp., w którym to razie jednak powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony.

Kopia recepty powinna być opatrzona wyraźnym oznaczeniem apteki i podpisem ekspedienta.

§. 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem „*cito*“ lub „*statim*“ lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§. 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem „*secundum meam praescriptionem*“ lub innym podobnym, oznaczającym jakie tajemne porozumienie się lub jakiś układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsce mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać. Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków.

§. 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych itp. jakoteż dla ubogich, tudzież, gdy strony wyraźnie tego żądają, używać należy według cennika najtańszych i tylko za takie wolno sobie należytość policzyć, o ile liczenie należytości za naczynia nie ma być pominięte stosownie do §. 18 Prawideł ordynacyi z dnia 17. marca 1891, Dz. u. p. Nr. 45.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej lekarz dopisze w receptcie „*fiat expeditio simplex*“.

Przewidziane w Prawidłach ordynacyi z dnia 17. marca 1891, Dz. u. p. Nr. 45, uproszczenia przy wydawaniu lekarstw, jakoteż zniżenia należytości za lekarstwa, mają zawsze być stosowane, gdy się wydaje lekarstwa na rachunek kas chorych, urządzonych według ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, o ubezpieczeniu robotników na wypadek choroby i tych, które zostają pod kontrolą rządową, o ile recepta lekarska nie zawiera szczególnych zarządzeń.

§. 11.

Przy taksowaniu recept na rachunek kas chorych, urządzonych według ustawy o ubezpieczeniu na wypadek choroby jakoteż tych, które zostają pod kontrolą rządową, aptekarz obowiązany jest zniżyć

cenę lekarstw według taksy obliczoną, najmniej o 5 procentów.

Większe zniżenia mogą być przyznawane na zasadzie umowy między aptekarzami a kasami chorych.

W przypadkach spornych, Władze polityczne krajowe upoważnione są przepisać aptekom pewnego oznaczonego obszaru kas dla chorych, mianowicie zaś miast stołecznych i osad przemysłowych ze względu na zbyt lekarstw, jaki w tym obszarze ma miejsce na rachunek rzeczonych kas chorych, jakoteż ze względu na stosunki miejscowe, większe zniżenie procentowe a to aż do 15 procentów ceny całkowitej według cennika przypadającej, w którym to razie dla zapobieżenia bezładowi w regularnem dostarczaniu lekarstw publiczności w ustanowionym urzędownie obszarze zbytu aptecznego, odnośny przepis stosować należy jednakowo do wszystkich aptek dotyczącego obszaru.

§. 12.

Za dziesięciokrotny wymiar (ilości, liczby sztuk) środków lekarskich objętych cennikiem lekarstw, liczyć należy tylko ośmiokrotną kwotę ceny w cenniku podanej; wydając zaś wymiar stokrotny, liczyć należy tylko ośmiokrotną kwotę ceny przypadającej za wymiar dziesięciokrotny (to jest kwotę sześćdziesiątczterokrotną podanej w cenniku stopy pojedynczej).

Te zniżone ceny liczyć należy także wtedy, gdy przy taksowaniu wymiaru (ilości, liczby sztuk) środków lekarskich, wynoszącego mniej niż dziesięciokrotna a względnie stokrotna dawka w cenniku lekarstw podana, wypada większa kwota, niżby należało zapłacić za większą ilość po zniżonej cenie.

§. 13.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani przepisy ordynacji lekarskiej, wydane rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia §. 14go niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi pięć halerzy; przy taksowaniu zaś według przepisów ordynacji tylko dwa halerze.

Należytość wynoszącą mniej niż cały halerz, wolno przy taksowaniu liczyć za cały halerz i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski halerz lub kilka halerzów z ułamkiem halera, wolno policzyć ten ułamek za cały halerz.

§. 14.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć dwa

halerze, wyjąwszy ten przypadek, że wody używa się na odwary i nalewy.

§. 15.

Aptekarzom, którzy przy nabywaniu spirytusu opłacać mają oprócz podatku rządowego od gorzałki jeszcze podatki krajowe lub gminne przenoszące kwotę 20 halerzy od litra, może Władza polityczna krajowa na ich prośbę dozwolić podwyższania cen przedmiotów spirytusowych, w wykazie do cennika lekarstw dołączonym, imiennie wyszczególnionych, w taki sposób, że do stóp cen, ustanowionych dla tych przedmiotów w cenniku lekarstw, doliczać mają jeden halerz odnośnie do 10 gramowej a ośm halerzy odnośnie do 100 gramowej stopy wagi.

§. 16.

Jeżeli lekarz nie poda w receptycie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w receptycie nie podany, napisać należy w receptycie przy taksowaniu jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnej.

Za środki lekarskie, zaordynowane w pewnej ilości kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Na jeden gram liczy się 20 kropli tłustych, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tinktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli innych olejków eterycznych, eteru octowego, wysokoku eterowego i chloroformu a 50 kropli czystego eteru.

§. 17.

Na każdej receptycie, podług której zrobiono i wydano lekarstwo z apteki czyto publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed wydaniem wyraźnie kwotę taksy cyframi a przy pierwszym taksowaniu także szczegółowo ile się należy za materiały, robotę i naczynia (słoiki, pudełka itp.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na receptycie obok należytości, także datę i firmę apteki i podpisać swoje nazwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedycywał, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycy i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na receptycie i na sygnaturze a jeżeli takowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

§. 18.

Wolno wydawać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej; ale w przypadku takim wypisać trzeba na receptycie cyframi tak cenę przepisaną, jak i należyłość dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa dawane po cenie zniżonej, powinny być teje niewadliwej jakości, która w farmakopei jest przepisana a waga też nie może być mniejsza.

Również gdy się sprzedaje bez recepty, nie wolno kłaść na środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§. 19.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których niema w farmakopei, winny Władze polityczne postępować w przypadkach ich decyzji poddawanych według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1901.

§. 20.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć ich zapas w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek łącznie z ich wydaniem ustanawia się dla aptek po dwadzieścia halerzy za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, cena ta nie podlega zniżeniu procentowemu.

§. 21.

Ceny przedmiotów do bandażowania, do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie do cennika lekarstw dołączonym; nie podlegają one także zniżeniu procentowemu.

§. 22.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. grudnia 1882, Dz. u. p. Nr. 182), kupować powinni przetwory chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urzędzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych lub podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa wyłącznie w jednej z najbliższych aptek i wykazywać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona.

Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§. 23.

Obliczając należitości za środki lekarskie dla zwierząt nie podane w osobnym cenniku takowych, lecz znajdujące się w cenniku lekarstw farmakopei, potrącać należy 10% z cen tamże ustanowionych.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynia do tychże, pozwala się pobierać należitości podług tej samej taksy, która służy do lekarstw dla ludzi.

§. 24.

Aptekarze są obowiązani mieć na składzie środki otrzeźwiający i odwietrzający tudzież obowiązki wymienione w wydanych rozporządzeniach Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. września 1897, Dz. u. p. Nr. 216, „Przepisach służbowych dla położnych“ i mają prawo trzymać na sprzedaż wszelkie przybory, w które położne powinny być zaopatrzone.

Położnym, nabywającym te przedmioty bezpośrednio z apteki, opuszczać należy dziesięć procentów z ceny podanej w cenniku.

§. 25.

Poszczególnienie środków lekarskich aptecznych, w Cenniku lekarstw w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu przeprowadzone, służyć ma za правило przy wykonywaniu rozporządzeń Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883, Dz. u. p. Nr. 152 i z dnia 17. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 97.

§. 26.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechniej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 200 koron lub aresztem w zakresie aż do dni 14 (rozporządzenie ministerjalne z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198).

§. 27.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące a dotyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów lekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Koerber r. w.